

РЕШЕНИЕ

№ 480

гр. София, 06.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26
състав, в публично заседание на 21.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **3257** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) вр. чл. 14 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС) и чл. 2 от Протокол № 1 към КЗПЧОС.

Образувано е по жалба на Н. С. Н. (N. S. N.), гражданин на Федерална република Н., [дата на раждане] в [населено място], притежаващ паспорт № B00779279, издаден на 22.03.2022 г. от Ф., Л., Федерална република Н. със срок на валидност до 21.03.2027 г., депозирана чрез пълномощника му адв. И. К. И., САК срещу Отказ от 12.03.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“) издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, по Заявление № LOS23009538 от 20.11.2023 г. от извънредния и пълномощен посланик на Република България в Посолството на Република България в [населено място], Федерална република Н..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт, обоснована с нарушение на чл. 2 от Протокол № 1 към КЗПЧОС и чл. 14 от КЗПЧОС. Твърди се дискриминационно ограничаване на гарантираното от чл. 2 от Протокол № 1 към КЗПЧОС право на образование, обосновано с данни за произхода, националността, изповядваната религия и външния вид (цвят на кожата) на жалбоподателя. Сочи се, че оспореният административен акт е постановен при съществено нарушение на процесуалните правила – несъответствие с изискванията за форма, с оглед липсата на мотиви относно фактическите обстоятелства, послушили

като основание за приложение на правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. В този аспект е застъпено становище и за нарушено право на защита, поради липса на яснота относно конкретните данни, въз основа на които е направен извод за недостоверност на декларираната цел в заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на територията на РБългария тип „D“. Твърди се необосновано negliжиране на информацията в представените документи относно източника на средства за финансиране на образованието и условията, при които жалбоподателят е заявил, че ще пребивава по време на обучението си. Сочат се и нарушения на принципите на истинност (чл. 7, ал. 2 от АПК) и на служебно начало (чл. 9, ал. 2 от АПК). С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на оспорения Отказ за издаване на виза тип „D“ и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания относно приложението на закона. Претендират се направените разноски.

Жалбоподателят и процесуалният му представител – адв. И. не участваха лично в проведеното съдебно заседание. В писмено становище от 25.04.2024 г. (л. 148) и молба от 20.05.2024 г. (л. 151 – л. 152), след запознаване с представените по делото, изготвени в съгласувателната процедура по издаване на оспорения административен акт, становища от Дирекция „Миграция“ – МВР и Държавна агенция „Национална сигурност“, пълномощникът е изложил допълнителни аргументи в подкрепа на възраженията в жалбата. Претендира разноски в размер, посочен в списъка по чл. 80 от ГПК (л. 153) и приложените към него доказателства (л. 154 – л. 155).

Процесуалният представител на ответника - извънреден и пълномощен посланик на Република България в Посолството в [населено място], Федерална република Н. – главен юрисконсулт В. З. (л. 16) не участва в проведеното съдебно заседание. В съпроводителното писмо от 27.03.2024 г. (л. 3), с което са изпратени документите от административната преписка, не е изразено становище по основателността на възраженията в жалбата. Уточнено е, че производството по разглеждане на Заявлението за издаване на визи за дългосрочно пребиваване на територията на РБългария се провежда електронно, посредством Националната визова информационна система, с което е мотивирано доказателствено искане за представяне на становищата и документите, предоставени от Дирекция „Миграция“ – МВР и Държавна агенция „Национална сигурност“ в проведената съгласувателна процедура. Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди приложените към делото доказателства, взе предвид релевираните основания в жалбата, съобразно правомощията си по чл. 168 във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

На 20.11.2023 г. с вх. № LOS23009538 в Посолството на Република България в [населено място], Федерална република Н. е заведено Заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБългария тип „D“ (л. 21 – л. 23 и л. 80 - л. 82), депозирано от жалбоподателя Н. С. Н., гражданин на Федерална република Н., [дата на раждане] в [населено място], притежаващ паспорт № B00779279, издаден на 22.03.2022 г. от Ф., Л., Федерална република Н., със срок на валидност до 21.03.2027 г.

Като основание за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е посочено, че апликантът е приет за студент във Висше училище по мениджмънт – В., специалност

„Софтуерни системи и технологии“, редовна форма на обучение. Отражено е, че средствата за обучението му и престоят на територията на РБългария ще бъдат осигурени от сестра му Н. Хепинес, която живее и работи във Федерална република Германия.

Към Заявлението са приложени изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР) - копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт) № В00779279, издаден на 22.03.2022 г. от Ф., Л., Федерална република Н., със срок на валидност до 21.03.2027 г., съдържащ снимка и лични данни (л. 27-гръб), копие на Застрахователна полица за валидна медицинска застраховка за периода 22.01. – 19.07.2024 г. (чл. 14 от Наредбата – л. 76 и л. 119), Удостоверение № V-00230 от 17.10.2023 г., издадено от ректора на Висше училище по мениджмънт – [населено място] (л. 12, л. 24, л. 26 и л. 86) и Удостоверение № 04-11-1777 от 26.09.2023 г., издадено от директор на Дирекция „Висше образование“ на Министерство на образованието и науката (л. 13, л. 24-гръб, л. 26-гръб и л. 86-гръб), в които е отразено, че апликантът е приет за обучение зимен семестър на академичната 2023/2024 г., специалност „Софтуерни системи и технологии“, редовна форма на обучение (на английски език) за придобиване на образователно - квалификационна степен „професионален бакалавър“ и е заплатил семестриалната такса за обучение – 2 400 евро, както и такса за настаняване в общежитие, Удостоверение изх. № V-23-093 от 17.10.2023 г. издадено от директора на „Международен колеж“ ООД, в което е посочено, че жалбоподателят разполага с резервация за настаняване в общежитието на „Международен колеж“ ООД – [населено място], [улица] (л. 11, л. 25, л. 27 и л. 87). Приложени са и двупосочен самолетен билет от [населено място] до [населено място] с отразени дати на полети – 22.01.2024 г. и 19.07.2024 г. (л. 75 и л. 118) и копия на платежни документи от 10.10.2023 г. за платена такса за обучение за първия семестър (л. 77 – л. 78 и л. 120 – л. 121).

Към заявлението са представени и документи, удостоверяващи получаваните доходи от лицето, посочено като осигуряващо средствата за обучение и издръжка на жалбоподателя – неговата сестра Хепинес Н. - Удостоверение на немски език (л. 25 и л. 87-гръб), писмо – декларация от Хепинес Н. от 06.11.2023 г. на английски език (л. 28 и л. 88), копия на фишове и банкови преводи за получавано трудово възнаграждение (л. 29 – л. 34 и л. 89 – л. 94), както и копия на извлечения за движения на суми по банкови сметки на името на Хепинес Н. (л. 35 - л. 74 и л. 95 – л. 117), копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт) на името на Хепинес Н. № А12065869, издаден от държавата по произход Федерална република Н., със срок на валидност до 19.09.2025 г. и с отразено постоянно местоживееие – [населено място], Германия (л. 28-гръб и л. 88-гръб).

Оспореният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза тип „D“ е издаден след проведена съгласувателна процедура чрез Националната визова система, въз основа на представените към заявлението документи (л. 8 – л. 10, л. 18 – л. 20, л. 83 – л. 85). Обоснован е с хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – недоказана достоверно цел и условия на заявеното пребиваване. В допълнителните забележки в бланковата форма е отразено, че липсват надеждни доказателства за необходимите финансови средства за заплащане на таксите за обучение и издръжка на апликанта.

В съдебното производство като писмени доказателства са приети становища и документи, представени от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) (л.

143 – л. 145) и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи (л. 137 – л. 139) в проведената съгласувателна процедура.

Информацията от ДАНС съдържа изразено положително становище в Националната визова информационна система, обосновано с липса на данни заявителят да е заплаха за националната сигурност.

В Справка УРИ № 365р – 68492 от 30.11.2023 г., изготвена от началник на сектор „Миграция“ при ОД на МВР – В., е посочено, че „Липсват надеждни доказателства за налични средства, които са необходими за заплащане на обучението, а и за издръжка на територията на РБългария.“. Изразено е становище, че целта на апликанта е установяване на територията на ЕС, а не повишаване на професионалните умения, след като са отчетени възрастта му и липсата на данни за полаган труд в последните 10 години.

Описаните и установени от приложените към делото доказателства релевантни за правния спор факти дават основание на съда да приеме от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е на 18.03.2024 г., в предвидения преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (Отказът за издаване на виза „D“ е връчен лично на жалбоподателя на 12.03.2024 г.), срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 1 във вр. ал. 4 във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения акт, чийто права са засегнати неблагоприятно.

Разгледана по същество – жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България. Валидно издадената виза е изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС.

Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1. Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – ръководител на задграничното представителство на Република България във Федерална република Н. – извънредния и пълномощен посланик Я. Й.. Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи (л. 17), на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР, на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. В т. 5 от заповедта е посочено, че в задграничните представителства където ръководителят изпълнява и функциите на консулско длъжностно лице той сам подписва формулярите. Към преписката е приложено писмо изх. № Ко-34.1-90 от 25.03.2024 г. (л. 16-гръб), с което директорът на Дирекция „К. отношения“ към Министерство на външните работи е уведомен, че Отказът за издаване на виза по подаденото Заявление от жалбоподателя Н. С. Н. е подписан от ръководителя на представителството след получено решение

чрез Националната визова система.

Оспореният Отказ за издаване на виза „D“ е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила на АПК. Във формуляра е посочено правното основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР информация от сектор „Миграция“ при ОД на МВР – В..

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 – т. 26 от ЗЧРБ законодателят лимитативно е посочил основанията, при наличието на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или да разрешат влизане на чужденец в РБългария. В конкретния казус Отказът за издаване на виза е мотивиран с основанията по т. 17 – недоказана достоверно цел и условия на заявеното пребиваване.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава длъжностните лица в задграничните представителства да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Заявлението задължително се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Шенгенската информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген в случай, че е заявено такова, по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Отразеното в писмото на ръководителя на Посолството до директора на Дирекция „К. отношения“ при МВНР сочи спазена процедура по извършване на проверката на декларираните данни в Заявлението на гражданина на Федерална република Н. – жалбоподателят Н. Н..

Основателни обаче са възраженията на процесуалния му представител, че изводът на административния орган за недоказана достоверно цел на заявеното пребиваване на територията на страната и липса на надеждни доказателства за необходимите средства за издръжка и заплащане на таксите за обучение, не отговаря на информацията в представените официални документи към Заявлението – издадените удостоверения от ректора на Висше училище по мениджмънт – [населено място] - № V-00230 от 17.10.2023 г. (л. 12, л. 24, л. 26 и л. 86), от директора на Дирекция „Висше образование“ на Министерство на образованието и науката - № 04-11-1777 от 26.09.2023 г. (л. 13, л. 24-гръб, л. 26-гръб и л. 86-гръб) и от директора на „Международен колеж“ ООД - изх. № V-23-093 от 17.10.2023 г., в които е отразено не само, че жалбоподателят е приет за обучение в специалност „Софтуерни системи и технологии“ (на английски език), редовна форма, зимен семестър на академичната 2023/2024 г., но и е заплатил семестриалната такса за обучение 2 400 евро, както и такса за настаняване в общежитие, поради което разполага с резервация за настаняване. Посочен е адресът на общежитието, в което е заявил, че ще пребивава по време на обучението си – [населено място], [улица] (л. 11, л. 25, л. 27 и л. 87).

В този смисъл, основателно е оплакването в жалбата за допуснато съществено нарушение на изискването за форма, регламентирано в чл. 59, ал. 2 от АПК. Излагането на мотиви при издаване на административния акт като част от задължителното му съдържание включва не само посочване на правното основание,

но и на фактическите обстоятелства, които обосновават неговото приложение. Спазването на това изискване е гаранция за ефективно упражняване на правото на защита на засегнатото лице, а наред с това обезпечава и проверката за законосъобразност, която съдът е задължен за извърши.

В настоящия казус, в бланковата форма на Отказа за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не са посочени конкретни фактически основания, въз основа на които е направен изводът за ненадеждност на представените доказателства за необходимите средства за издръжка и заплащане на таксите за обучение. Какви са аргументите и фактическите данни, въз основа на които административният орган не е приел за достоверно установено от жалбоподателя заплащането на семестриалната такса за обучение за първия семестър (зимния на академичната 2023/2024 г.), въпреки, че този факт е удостоверен не само от учебното заведение, но и от представител на Министерство на науката и образованието, не може да се установи от нито един от приложените документи към административната преписка. Подобна информация не се съдържа и в представените становища, изготвени в иначе надлежно проведената съгласувателна процедура.

Обосновано, в този смисъл е и позоваването на правото по чл. 2, изр. 1 от Протокол № 1 към КЗПЧОС - „*Никой не може да бъде лишен от правото на образование*“, което гарантира достъп до всички съществуващи образователни институции и включва предаване на знания и интелектуално развитие, както и възможност да се извлича полза от придобитото образование във всички образователни степени – основно, средно, висше образование, както и специализации. Субект на гарантираното в чл. 2, Протокол № 1 право е всяко лице, което има желание да се ползва от правото на образование (*Решение на ЕСПЧ от 27.05.2014 г. по жалба № 16032/2007 г., В. В. срещу България - § 31 - § 33*), а всяка държава, която е създадала съответните образователни институции има задължение да осигури ефективно право на достъп до тях.

Отнесено към конкретиката на настоящия казус, достъпът до институции за висше образование, които съществуват в Република България, е част от правото на гражданите, гарантирано от чл. 2, изр. първо от Протокол № 1 към КЗПЧОС, доколкото „*за разлика от някои други обществени услуги, образованието е право, което се радва на директна защита по силата на Конвенцията. Също така това е много специфичен вид обществена услуга, която не е само от пряка полза за тези, които се възползват от нея, но и изпълнява по-широки обществени функции. Всъщност, Съдът вече е имал повод да отбележи, че "в едно демократично общество правото на образование ... е задължително за поддържането на правата на човека [и] играе... фундаментална роля..." (§ 33, В. В. срещу България; § 55 Пономарьови срещу България)*.

Задължителното държавно регулиране на правото на образование може да варира по време и място, според потребностите и ресурсите на общността, но регулациите не следва да накърняват неговата същност, а още по-малко да влизат в конфликт с други права, залегнали в Конвенцията. Затова ЕСПЧ приема, че „*За да се гарантира, че ограниченията, които се налагат не оръзват упражняването му до степен да се накърни самата му същност и да го лишат от неговата ефективност, Съдът следва да се убеди, че са предвидими за засегнатите лица и преследват легитимна цел.*“ (*Л. Ш. срещу Турция, § 154*), а за да е съвместимо дадено ограничение с «легитимна цел» е необходима разумна съразмерност между използваните средства за ограничение и преследваната цел.

Правото на чужденец да влиза и пребивава на територията на дадена страна не е включено в правото на достъп до образование, но доколкото интеграцията е имплицитно свързана с демократичните измерения на пряко защитеното от Конвенцията право на образование, единствено много сериозни основания могат да предпоставят ограничаването му единствено на основата на гражданство.

В настоящия казус, твърдяната липса на надеждни доказателства за необходимите средства за заплащане на такси за обучение и за издръжка не може да бъде приета за такова сериозно основание, което предпоставя ограничаването на правото на достъп на жалбоподателя до образование. Нещо повече, този извод е несъответен на представените документи към Заявлението на жалбоподателя.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, сочи, че визата за дългосрочно пребиваване, за каквато кандидатства и жалбоподателят Н. Н., е със срок за валидност 6 месеца и предоставя право на пребиваване до 180 дни. Този период напълно съответства на продължителността на първия – зимния семестър от обучението, за който са представени доказателства за платена такса за обучение, както и за резервация на общежитие към учебното заведение. Съответни на този период са и задължителната застрахователна полица, както и двупосочният самолетен билет за пътуване.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, § 3, б. „б“ от Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) достоверното обосноваване на целта и условията на планирания престой, и наличието на достатъчно средства за издръжка за срока на планирания престой, а и за завръщането в държавата по произход или пребиваване, са задължителни изисквания при проверката на кандидата отговаря ли на условията за влизане и престой.

Към заявлението на жалбоподателя Н. Н. е представено копие на двупосочен самолетен билет, удостоверяващ заплатените разходи за пристигане на територията на страната, а и за последващото му напускане след изтичане на определения срок на обучение през първия семестър. Представени са и удостоверения за платени такси за обучение за първия семестър, както и за резервация на общежитие към висшето учебно заведение.

Съгласно § 7, чл. 21 от Регламента, Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване следва да бъде разгледано главно въз основа на автентичността и надеждността на представените документи и направените декларации от кандидата, затова и на консулствата е предоставена възможност при необходимост да провеждат интервю с кандидата и да изискат допълнителни документи (§ 8, чл. 21 от Регламента).

В настоящия казус, административният орган не е посочил на какво основание е приел за недостатъчни представените документи за източниците и размера на доходите, получавани от Хепинес Н. - сестра на жалбоподателя, включително и за наличности и движения по банкови сметки, открити на нейно име. Не се твърди и въз основа на какви информационни източници и съдържащи се в тях фактически данни е направен и извод, че жалбоподателят не е полагал труд в последните 10 години. Нещо повече, дори и да отговаря на действителното фактическо положение този факт, както и възрастта на жалбоподателя, не могат да се ползват като основание за ограничаване на правото на достъп до образование, гарантирано от чл. 2, изр. първо по Протокол № 1 от КЗПЧОС.

В Решение на СЕС от 10 септември 2014 г. по дело C-491/13, е прието, че *«Да се позволи на дадена държава-членка да въвежда по отношение на приема на граждани на трети страни с цел образование допълнителни условия към предвидените в членове 6 и 7 от Директива 2004/114/ЕО на Съвета от 13 декември 2004 г. относно условията за прием на граждани на трети страни с цел образование, ученически обмен, безвъзмездно обучение или доброволческа дейност, би било в противоречие с посочената в Директивата цел да се насърчава мобилността на тези граждани.»*

В преамбюла на Директива (ЕС) 2016/801 на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2016 г. относно условията за влизане и пребиваване на граждани на трети държави с цел провеждане на научно изследване, следване, стаж, доброволческа дейност, програми за ученически обмен или образователни проекти и работа по програмата „au pair“ е посочено, че основните ѝ цели са

(3) „... да допринесе за постигането на целта на Стокхолмската програма за сближаване на националното законодателство за условията за влизане и пребиваване на граждани на трети държави. Имиграцията от държави извън Съюза е един от източниците на висококвалифициран хора, като все по-търсени са по-специално студентите и научните работници. Те играят важна роля във формирането на основния ресурс на Съюза – човешкия капитал, а и за осигуряване на интелигентен, устойчив и приобщаващ растеж, и следователно допринасят за постигането на целите на стратегията „Европа 2020“.

(14) „...увеличаване на привлекателността на цяла Европа като център на световно равнище за провеждане на следване и стаж следва да се подобрят и опростят условията за влизане и пребиваване на желаещите да дойдат в Съюза за тези цели. Това съответства на целите на програмата за модернизиране на системите за висше образование в Европа, особено в контекста на интернационализацията на европейското висше образование. ...понятието „висше образование“ обхваща всички институции за висше образование, които могат да включват *inter alia* университети, университети за приложни науки, технологични институти, „grandes écoles“, бизнес училища, инженерни училища, университетски технологични институти, колежи за висше образование, професионални училища, политехнически училища и академии.“

Съгласно чл. 5, § 3 от Директива (ЕС) 2016/801 когато всички общи и специални условия за прием са изпълнени, гражданите на трети държави имат право на разрешение за пребиваване на територията на съответната държава членка. В чл. 7, § 3 е посочено, че държавите членки могат да посочат референтна сума, която приемат за отговаряща на изискването за „достатъчно средства“, съгласно § 1, б. „д“ на чл. 7. Изрично е предвидено „Оценката за наличие на достатъчно средства да се основава на индивидуално разглеждане на случая и при нея да се отчитат средства, получени от безвъзмездна помощ“, в какъвто смисъл са и представените документи за размера и получаваните от сестрата на жалбоподателя доходи, както и движението на средства по открити на нейно име банкови сметки. Вярно е, че представените документи не са с приложен превод на български език, изискване на чл. 14, ал. 3, изр. първо от АПК и § 4 от Допълнителните разпоредби на Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България. В същия смисъл е и нормата на чл. 5, § 2 от Директива (ЕС) 2016/801. Този пропуск е задължавал административният орган, в съответствие с принципите по чл. 7, ал. 2 и чл. 9, ал. 2 от АПК, да изпълни задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК - да събере всички относими за

установяване на фактите от значение за правилното прилагане на закона доказателства, включително и като проведе интервю с кандидата или изиска представянето на допълнителни документи (чл. 21, § 8 от Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на ЕП и на Съвета от 13 юли 2009 г.), относно размера и източниците на средства, с които ще бъде обезпечен престоят му на територията на страната. Н. на такива действия сочи на неизпълнение на задължението по чл. 9, ал. 4 от АПК за процесуално съдействие за законосъобразно и справедливо решаване на въпроса - предмет на производството.

Констатираните съществени нарушения на административно производствените правила са самостоятелно основание, по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК за отмяна на оспорения Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“, а в конкретния казус предпоставят и материалната му незаконосъобразност. Преписката следва да се върне на ответника за ново произнасяне по Заявление № LOS23009538 от 20.11.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза „D“), подадено от гражданина на Федерална република Н. Н. С. Н. (N. S. N.). При новото разглеждане административният орган следва да съобрази задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в мотивите на настоящото решение.

При този изход на делото, своевременно направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК. В тежест на ответната страна следва да се възложи възстановяването на направените от жалбоподателя разноски с общ размер от 694,54 лева, съобразно представените по делото доказателства – платежно нареждане от 18.03.2024 г. за внесена държавна такса от 10 лева (л. 2) и фактура и платежно нареждане, удостоверяващи платено адвокатско възнаграждение от 350 евро с легова равностойност 684,54 лева (л. 154 – л. 155) за процесуалното представителство на жалбоподателя.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Н. С. Н. (N. S. N.), гражданин на Федерална република Н., [дата на раждане] в [населено място], притежаващ паспорт № B00779279, издаден на 22.03.2022 г. от Ф., Л., Федерална република Н. със срок на валидност до 21.03.2027 г., депозирана чрез пълномощника му адв. И. К. И., САК Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“) от 12.03.2024 г., издаден от извънредния и пълномощен посланик на Република България в Посолството на Република България в [населено място], Федерална република Н., на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, по Заявление № LOS23009538 от 20.11.2023 г.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на Н. С. Н., гражданин на Федерална република Н., [дата на раждане] в [населено място], притежаващ паспорт № B00779279, издаден на 22.03.2022 г. от Ф., Л., Федерална република Н. със срок на валидност до 21.03.2027 г., със съдебен адрес [населено място], 1407, район „Л.“, [улица], ет. 3 – Адвокатско дружество „Й., И. и П.“ – адв. И. И., САК, направените по делото разноски в размер на 694,54 (шестстотин деветдесет и четири лева и петдесет и четири стотинки) лева.

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Федерална република Н. за произнасяне по Заявление № LOS23009538 от 20.11.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза „D“), подадено от Н. С. Н. (N. S. N.), гражданин на Федерална република Н., съобразно дадените с настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ :